

Horitzó perdut

Spinoza

Capítulo 1

HORITZÓ PERDUT

A la vora, dret està, contemplant la blavor de la mar,
Blavor i brillantor reflectits en aquells bells estels;
Bells estels que desprenen pluja,
Pluja amb gust de sal

Descalç amb la mirada perduda,
Captivat pel crepuscle, mentre la llum s'allarga.
Melodies dels aletejos de les gavines
I la brisa acariciant el seu rostre.

Camí de fusta que llueix la bella mar,
S'hi encamina i petjades va deixant.
Res l'aturarà, el camí és llarg,
Alguna cosa trobarà per lloar.

Núvols com cotons que naveguen per la mar,
En perceben els bells estels només.
I res aquí i res allà.
On ets, horitzó?

Els cotons s'esvaeixen;

I el cel, com robins, rellueix.

El temps passa volant, però no s'aturarà,

On vol anar a parar? El sol s'està amagant.

Envoltat per la foscor;

Gèlida nit, galtes glaçades.

Veu venir onades, però, ai, quines onades!

Braves i apassionades.

Acariciat per la fredor de la nit,

Colpejat per les braves onades,

Il·luminat per la llum de la lluna,

Ja és mitjanit.

I com plouen aquells bells estels,

que inunden els seus pètals perfumats.

Mentre el tambor deixa de sonar,

On ets, horitzó? Deixa anar.